

De Postrijder verschijnt s' dingsdags s' donderdags en zaterdag.
Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 51, en bij alle post-directeurs.
Alle bezending van brieven, annonces, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.
Een blad afzonderlijk, 20 centime.
De aankondigingen, per drukregel, 15 centime.
De reclamen, per drukregel 35 centime.

TONGEREN, DEN 8 JANUARIJ.

Over de afschaffing van het barriererecht op de provinciale wegen.

Na de afschaffing der barriererechten op de Staatswegen, moest men zich eraan verwachten dat de publieke denk wijze zich zou bezig houden met de intrekking van dit recht op de provinciale en gemeentelijke wegen. Verscheidene provinciale en gemeentelijke raden hebben het vraagstuk onderzocht en aan hunne bestendige deputatiën last gegeven om het te studeren en vervolgens verslag te geven, ten einde hetzelfde in den aanstaanden zitting zou kunnen bepleit worden. Wij zullen hier enkelijk handelen over de provinciale wegen, daar deze het meest dringend zijn.

Deze wegen hadden in 1860 eene lengte van 306 uren en brachten nagenoeg 368,000 fr. op; wij meenen niet dat de toestand sinds dien merklijk veranderd zij. Zie hier hoe de uren en de ontvangsten per provincie waren verdeeld:

Antwerpen	had 44 uren, opbrengende fr. 44,185
Brabant	» 76 » » 89,800
West-Vlaand.	» 36 » » 42,950
Oost-Vlaand.	» 51 » » 56,615
Henegouwen	» 53 » » 60,050
Luik	» 9 » » 21,275
Limburg	» » » »
Luxemburg	» 58 » » 21,250
Namen	» 59 » » 49,500

Te samen 306 uren, opbrengende fr. 368,005

Verscheidene ontwerpen zijn vooruit gezet geworden om de 368 000 fr. te vereenigen die voor het onderhoud der wegen benoodigd zijn; een dezer ontwerpen is ernstiger voorgekomen dan de andere: volgens hetzelfde zouden de paarden worden belast, hetzij met een vast recht, hetzij volgens verordeningen. Het dunkt ons niet dat dit ontwerp kunne verwezenlijkt worden: de landbouw-belangen zouden er door verkreukt zijn en de paardenkweek zou er te veel van te lijden hebben.

Bij de laatste telling bezat België 294,537 paarden, verdeeld als volgt:

Inlandsche zware trekpaarden	
VAN 5 JAAR EN MEER.	VAN MIN DAN 5 JAAR.
Hengsten . . . 6,014	Hengsten . . . 22,327
Merriën . . . 434,556	Merriën . . . 58,197
Ruinen . . . 62,571	Ruinen . . . 42,767
Te samen. 205,118	Te samen. 75,287
Paarden van vreemd of gekruisd ras.	
VAN 5 JAAR EN MEER.	VAN MIN DAN 5 JAAR.
Hengsten . . . 567	Hengsten . . . 719
Merriën . . . 6705	Merriën . . . 1440
Ruinen . . . 7854	Ruinen . . . 869
Te samen. 45,104	5028

Als men van het algemeen totaal aftrekt de veulens en de paarden tot de voorttelling bestemd:

4^e Zware trekhengsten 6,014
2^e Veulens van het zwaar trekras. 75,287
3^e Merriën van het zwaar trekras, minstens 400,000
4^e Veulens van vreemd ras. 2,028
5^e Hengsten 567
6^e Merriën 4,000

Dus 482,895

die af te trekken zijn van 294,537, zoo blijven slechts 111,000 belastbare paarden over voor eene som van 368,000 fr., dus fr. 3-30 per paard.

De paardennijverheid is voorspoediger geweest dan zij thans is. Eenige jaren geleden, bij de oorlogen in den Krim en in Italië, bedroeg onze uitvoer ruim 18,000 paarden; thans belooft hij nauwelijks tot 8000, na afrok van den invoer. In de laatste jaren heeft Frankrijk aanzienlijke opofferingen gedaan ter verbetering zijner paardnerassen. Voorheen betaalde het eenen tol aan de andere landen voor de remonte van deszelfs leger en voor zware trekpaarden; thans voorziet het in alle zijne behoeften, en onze zware trekpaarden, eertijds de beste van de wereld, hebben thans te worstelen tegen de fransche paarden, wier hoedanigheden dagelijks toenemen. Indien men in zoo eenen toestand eene belasting op de belgische paarden deed drukken, deze maatregel zou den paardenkweek in België doen verminderen, welke nijverheid reeds sterk beproefd werd door de duurte der waren die tot haar bestaan zijn benoodigd.

De moeilijkheden welke men ontmoet, hebben wij voorzien, toen men, twee jaren geleden, sprak van de afschaffing van het barriererecht en deze afschaffing vroeg uit naam van den akkerbouw, die er toch maar weinig belang in heeft.

Nieuwjaarsgiften aan Pius IX.

Het werk der nieuwsjaargiften door dewelke de katholieken onzen H. Vader den Paus in zijnen nood ter hulp komen, vindt door geheel het land den grootsten bijval. In alle

arrondissementen van België worden aanzienlijke sommen verzameld; overal worden de opofferingen der katholieken grooter naarmate dat de noodwendigheden van Pius IX vergrooten.

Het arrondissement Tongeren, wij twijfelen er niet aan, zal niet ten achteren blijven in dit uitstekend werk. Wij verzoeken al degenen die tot heden hunne offerande nog niet gedaan hebben dezelve op het bureau van den Postrijder te bestellen.

Verleden zondag heeft de muziek-sociëteit van Tongeren eene serenade gegeven aan M. Mornard, wachmeester der gendarmerie te Tongeren, ter gelegenheid zijner benoeming als ridder van het Leopolds-orde.

Een hartroerend drama.

In eene correspondentie uit Leipzig vinden wij het volgende verbaal van een hartroerend drama:

« Twee broeders groeven een put voor de pastoorij van Ponikau. Zij waren bijna tot de noodige diepte, toen eensklaps de schoren, die de wanden tegenhielden, losgeraakten, en eene instorting de twee aardwerkers bedolf. De derde broeder, die op 't oogenblik der ramp ter plaats was, gaat zijne moeder verwittigen en verspreit het alarm in het dorp. Men loopt naar de plaats, daalt met voorzorgen in den put, roept, schreeuw, maar geen antwoord.

— Zij zijn dood! zegde men, zij zijn verstikt, verpletterd, de ongelukkigen!

« Men zet zich echter aan het werk. Men groeft, groeft, maar de ingestorte aardemassa is zoo groot, dat wel acht dagen zullen noodig zijn om tot hen te geraken. Na drie dagen onafgebroken werken, maakt de moedeloosheid zich van de arbeiders meester.

— Onze pogingen zijn vruchteloos! zeggen zij; wij zullen toch maar twee lijken ophalen; laat ons eindigen.

— Welnu! ik wil die twee lijken hebben, ze hooren zij toe; dat men ze mij weergeve! Dood of levend, ik moet ze hebben!

« Het was de moeder, die, sinds den aanvang der reddingswerken, geen enkelen stond de oogen afgewend had van de diepte des puts. Terstond werden eenige aardwerkers der omstreken ontboden, om het begonnen werk voort te zetten; maar den volgenden morgen reeds gingen zij het gerecht melden, dat hunne pogingen nutteloos waren, dat zij niet het minste gerucht, noch de minste beweging hoorden komen uit den put.

« Het gerecht beval eene nieuwe poging en verklaarde, op een ingediend verslag, dat alle andere opzoeking niet alleen te vergeefs was, maar nog gevaarlijk voor het leven dergenen die er aan werkten. Er werd dus besloten den put terstond te vullen en een zerk te plaatsen op dit graf van nieuwe soort.

« Maar de tijdging dezer ramp was door de dagbladen geraakt tot bij den Koning, en den dag dat het bevel der rechtbank moest uitgevoerd worden, beval een koninklijke commissaris dat de werken ten spoedigste moesten hervat worden, tot dat men bij de twee lijken zou geraakt zijn.

« Reeds had men 5 dagen en 5 nachten gewerkt.

« Men herbegon dus te delven met vernieuwen ijver, schoon iedereen het voor zeker hield dat de twee broeders Muschter reeds lang den laatsten adem gegeven hadden. Maar een der delvers vermeent eenen gesmoorden kreet gehoord te hebben.

« Houdt stil, zegt hij aan zijne makkers, mij dunkt dat ik iets gehoord heb.

« Men staakt den arbeid, men luistert en vernemen duidelijk deze woorden:

— Stillekens, delft niet zoo hevig!

« Men verbeldde zich de verwondering en voldoening der arbeiders, het geluk der arme moeder die de noodlottige plaats geen oogenblik had verlaten.

« Ik zegde 't u wel, riep zij vreugdedronken uit, ik voelde dat mijne zonen niet konden dood zijn. Moed, mijne vrienden, God beschermt en eene moeder zegent u.

« Maar nauwelijks heeft zij deze woorden gesproken of zij stort neder, onder aandoening en vermoënis bezwijkend, en valt in bezwijming. Men schaaft zich rond haar, en terwijl men haar naar hare woning brengt en daar verzorgd gaat het werk men ongelooflijken spoed voort.

— Leeft gij nog alle beiden? vroeg men hun na ettelijke stonden meer gewerkt te hebben.

— Ja, beide, antwoordden zij.

« Inderdaad, denzelfden dag was men zoo gelukkig ze levend uit dit graf te halen, waarin zij

elf dagen, elf nachten en vier uren doorgebracht hadden! En nogthans, zonder het dringend aanhouden van hunne moeder, zonder den koning hoofdzakelijk, zouden die arme jongelingen levend begraven geworden zijn.

« Men zal zich de folteringen die zij onderstonden, kunnen verbeelden, als men weet dat zij de werkers duidelijk hebben hooren belanken om langer te arbeiden, en de experten van 't tribunaal het gedacht uitspreken om den put te vullen, welke volgens alle menschelijke gedachte, allenlijk twee lijken kon inhouden, als men weet dat gedurende die 268 uren de twee broeders om hun dorst te laven maar de weinige druppels water hadden die ze in hunne pijp verzamelden en die door de balken drupten, welke bij het instorten een dak boven hun hoofd gevormd hadden: als men eindelijk weet dat zij al dien tijd zonder voedsel bleven.

« Een dokter bevond zich sinds eenige uren daar, gereed om hen te ontvangen en de noodige zorgen toe te dienen. Men kan de vreugde der arme moeder besseffen, toen zij hare twee zonen levend weder zag.

« Dank aan de noodige zorgen bevinden de broeders Muschter zich in een volloenden toestand, en eer acht dagen verlopen zijn, zullen zij bu. ne bezigheden kunnen hervatten.»

Aardbeving in Algerië.

De Etandard zegt, dat men in den morgen van den 2 dezer, te Blidah, eene aardbeving schok heeft gevoeld, welke aldaar en in andere plaatsen der provincie Algiers aanzienlijke schade heeft veroorzaakt.

Er zijn talrijke dooden en gekwetsten.

Men leest verder in een parijzer-blad:

« Verschillige depechen, gisteren avond door het gouvernement ontvangen, melden smertelijke gebeurtenissen, uit Algerië.

« In den morgen van den 2, heeft eene aardbeving, wier herhaalde schokken zich in de omstreken van Tell hebben doen gevoelen, groote rampen veroorzaakt.

« Te Algiers heeft men die schokken gevoeld zonder dat er ernstige schade werd ondergaan; doch verscheidene dorpen en vlekken tellen talrijke slachtoffers. Te Monzaïville spreekt men van meer dan 30 dooden en 100 gekwetsten.

« Door de zorgen van het ministerie van oorlog is er hulp aan de ongelukkigen gebracht. Er zijn onmiddelijk detachementen, voorzien van tenten, levensmiddelen en kleeren gezonden naar de plaatsen welke het meest geleden hebben.

« Wij ontvangen op het laatste oogenblik nog de volgende inlichtingen:

« Den 2 januarij werd de provincie Algiers door verscheidene aardbevingschokken geteisterd. Te Basdah werden de inwoners gedwongen hunne huizen te verlaten en de kudden werden onder tenten gebracht. Overigens heeft men er geene dooden te betreuen.

« De dorpen Chiffa, El-Affroun, El-Ain, Ben-Rasmi en Monzaïville, zijn bijna geheel verwoest. In die laatste plaats telt men 37 dooden en een 100tal gekwetsten; te Ben-Ramsi 10 dooden; te El-Affroun 12 dooden en meer dan 60 gekwetsten. De overheden hebben er onmiddelijk troepen heen gezonden en hulp ingricht.

« In de provinciën Oran en Constantine heeft men geen hoegenaamden schok gevoeld.»

Op den graanmarkt van Luik heeft de terwe gisteren eene verhooging van fr. 1,25 ondergaan.

« Het getal jonge katholieken, die uit Frankrijk, België, Ierland, Duitschland en Holland vertrokken zijn sedert twee maanden, om dienst te nemen in het korps der pauselijke zovaten, belooft tot meer dan vier honderd. Dit keurkorps is reeds 2800 man sterk. Maandag zijn er nog 38 vrijwilligers uit Brussel naar Rome vertrokken.

« Een heer van den goeden stand schijnende deel te maken en eene militaire houding hebbende, boot zich onlangs bij M. X. aan, paardenkooptman te Parijs, en vroeg om zijne stallen te mogen zien; hij moest, kost wat kost, een draver van zuiver bloed hebben. M. X. verhaaste zich zijn schoonste vospaard van 10,000 fr. aan te wijzen. De koper onderzocht het als keuner en vond het zeer schoon.

« Ik vrees maar een ding, bemerkte hij, 't is dat het moeilijk den draf zal uitstaan.»

« 't Is een dwaling,» hernam de koopman, en hij reikte den breidel tot den edelman, die zich aanstonds in den zadel zette met een gemak welk aanduidde dat hij ruiter was.

« Na eenige keeren de renbaan rond gereden te hebben, merkte hij op dat gebrek aan plaats hem belette gansch over de waarde van het beest te

oordeelen. Hij trok den dreef in en gaf daar vollen toom aan den draver. De vos bewees daar dat hij looper was, en zoo goede looper, dat hij in min dan eene minuut verdween, zijnen man medevoerende, die hem bij middel der stem nog aanwakkerde.

M. X. stond verbluft, hij kon aan zooveel stoutmoedigheid geen geloof hebreken. Hij zal terugkomen, dacht hij; doch hij wachtte vruchteloos. De prachtige ruiter was een dief.

De koopman heeft gren anderen troost gevonden dan eene klacht in die anderen.

Frankryk.

Naar mate wij den 1 april naderen, op welk tijdstip de algemeene tentoonstelling met geopend worden, houdt die groote gebeurtenis de aandacht van het volk meer en meer bezig; het gouvernement zoekt ze nog meer op te wekken, om alzo de algemeene aandacht van de openbare zaken af te keeren. Het jaar welk verlopen is, heeft een zeer harden slag aan de uitwendige staatkunde van Frankrijk toegebracht: de begoocheling van Napoleon III is vervolgen; de tegenkanting wil haren zegpraal nog hooger verheffen; het gouvernement kan haar daartoe de gelegenheid niet geven, en van nu af maakt het zijnen thema bereid voor de beraadslagingen der wetgevende kamers die binnen eene maand zullen geopend worden.

De keizer heeft op den eersten dag van het jaar de nieuwjaarswenschers ontvangen; deze plechtpleging heeft hem schromelijk vermoed, alhoewel hij er zich door zeer versterkende middelen toe bereid had; hij wilde aangenaam zijn aan iedereen, en in zijne overhaasting om den Aartsbisschop van Parijs te vleijen, heeft hij eene berisping willen geven aan den Bisschop van Orleans, en aan al die talrijke bisschoppen van Frankrijk, welke zich met zoo krachtadige woorden verheffen tegen de overweldigingen der omwenteling en der goddeloosheid.

Italië. 8 Jan 1867.

Dit ongelukkig land is ten prooi aan de afgrijselijkste ellende: Florentië alleen en zijne omstreken gemeten nog eenig welzijn, ter oorzaak dat het hof, het Parlement en de ministers in die stad hun verblijf hebben. Napels en Sicilië zijn in wanhoop. Venetië, onlangs aan Italië verbonden, heeft er nog geene betrekkingen mede, en heeft bijna geene betrekkingen meer met Duitschland; van de honderd tien duizend inwoners vragen er dertig duizend den onderstand der openbare liefdadigheid. Turyn is ten order gebracht. En dit is nog het einde niet.

Als de minister van financiën zijn leugenachtig budget nederlegde, had hij benevens de leugenachtige schaal der uitgaven en ontvangsten (men weet dat geheel het te kort, op dit oogenblik bekend, tot twee honderd miljoen beloopt) aangekondigd en beloofd dat het leger en de vloot zouden verminderd worden. Dit was nog eene leugen! Victor-Emmanuel, het Parlement op nieuwjaardag ontvangende, verklaarde dat het leger en de vloot, het voorwerp van hunne algemeene bezorgdheid moesten zijn, omdat zij de hoop van het vaderland waren, voor de verdediging en de beschaving (!); dat zij ter hoogte moesten zijn van deze der andere Staten, enz., enz. Dit is te zeggen, dat er nog miljoenen moeten gevraagd worden bij de andere miljoenen, die reeds verloren zijn in den altijd gapende afgrond der krijgskosten.

Verscheidene processen dezer dagen te Florentië ingespannen, verspreiden het helderste daglicht over de zieleloosheid en begeerlijkheid van honge ambtenaren: zes of zeven worden er vervolgd voor afpersingen en diefien ten nadeele van den Staat.

De dood van den oud minister Cassinis (die zich zelve vermoord heeft) geeft ons gelegenheid om het einde te herinneren dergenen uit welke het ministerie bestond dat Roomen de hoofdstad van Italië deed verklaren. Zij waren zes in getal:

- CAVOUR is van eene geraaktheid gestorven;
- FANTI is zinneloos gestorven;
- FARINI insgelijks, nadat hij gansch zijne familie op drie jaren tijd had zien uitsterven;
- CASSINIS heeft zich door den kop geschoten, om niet vervolgd te worden voor trouwloosheden.

De vijfde, wiens naam ons ontvlogen is, stierf gelijk Cavour, zoo wel als de generaal Quaglia, welk te dien tijde de wetgevende vergadering van Turyn voorzat.

En die heer Cassinis, minister van justicie van Victor-Emmanuel, en daarna voorzitter van het hof van Cassusie, eerst te Turyn en dan te Milanen, wilde in zijne redevoeringen en omzendbrieven de ware kennis van het recht en der rechtvaardigheid leeren aan Pius IX!!